

Respectul față de mireni la Sfinții Părinți

Cuvânt despre Teodor simbriașul^[1]

Ne-a spus nouă Ioan, păstorul oilor lui Hristos: „Am mers, zicea, la avva Nicolae sihastrul și l-am aflat pe el șezând în peșteră. Deci, venise la dânsul un oarecare mirean și ne-a vorbit nouă părintele Nicolae despre mântuirea sufletului.

Iar după aceasta, el i-a zis mireanului: Spune-ne nouă vreun cuvânt de folos.

A răspuns mireanul: Ce am eu, oare, a vă spune vouă de folos, părinte, om mirean fiind eu? Eu care nici mie însumi nu pot să îmi fiu de folos?

Zis-a lui starețul: Ceea ce ai să spui aceea să spui!

Atunci a zis mireanul: Cu rugăciunile tale, părinte, am douăzeci și doi de ani. Și, afară de sâmbăta și Duminica, soarele nu m-a văzut pe mine mâncând. Și am fost și argat în sat, la un om bogat, nemilostiv și lacom; și, slujind la dânsul cincisprezece ani, lucrând ziua și noaptea, n-a voit să-mi dea simbria mea pe niciun an, ci toată vremea mă necăjea mult. Iar eu am zis în sinea mea: Teodor, de vei răbda la omul acesta, apoi, în locul simbriei și unor scârbe ca acestea, Împărăția cerurilor îți vor mijloci ele. Și mi-am păzit și trupul meu curat față de femei până în ziua de astăzi.

Deci acelea auzindu-le, mult ne-am folosit.

Note:

^[1] *Proloage* vol. II Editura Bunavestire, Bacău, 1995, p. 554.